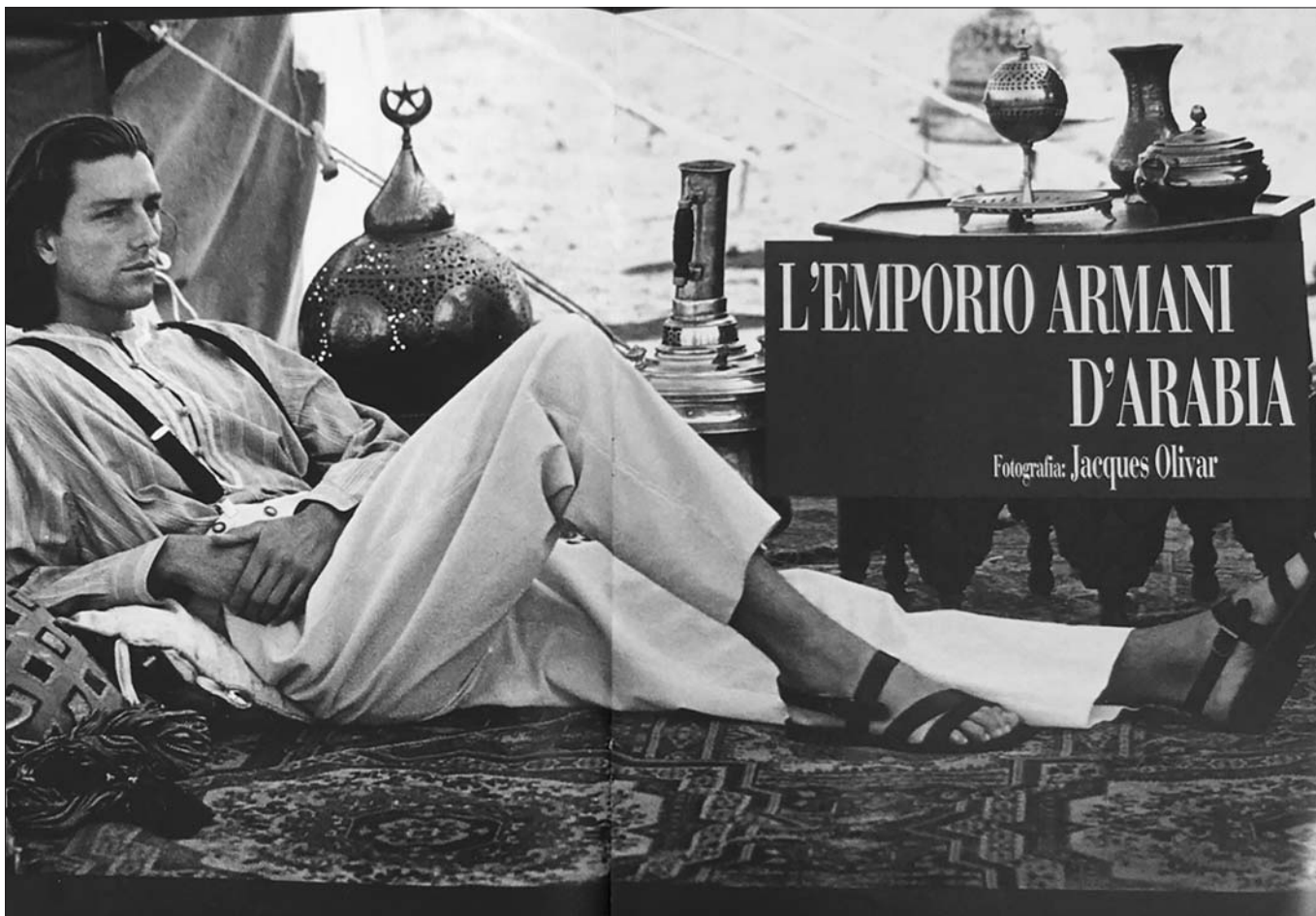

Salute, Signore Armani!

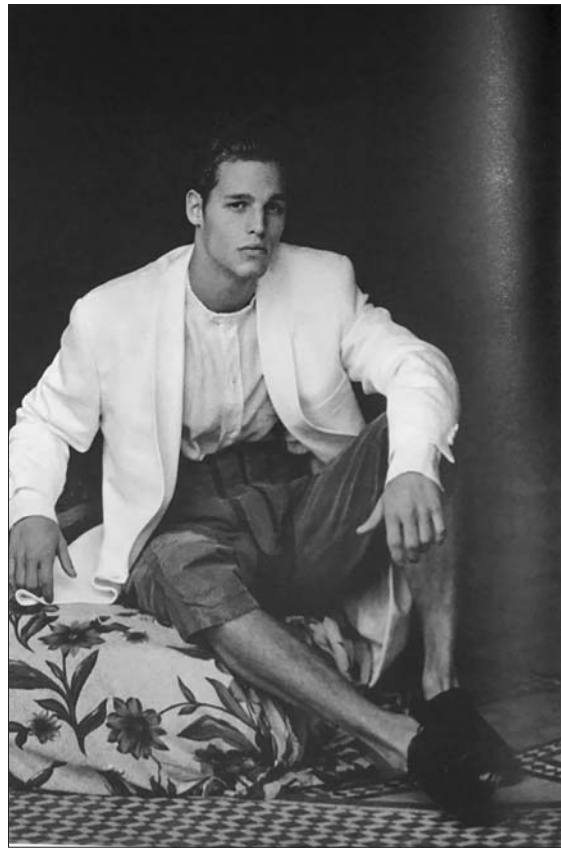
BORSZÉKI ZITA

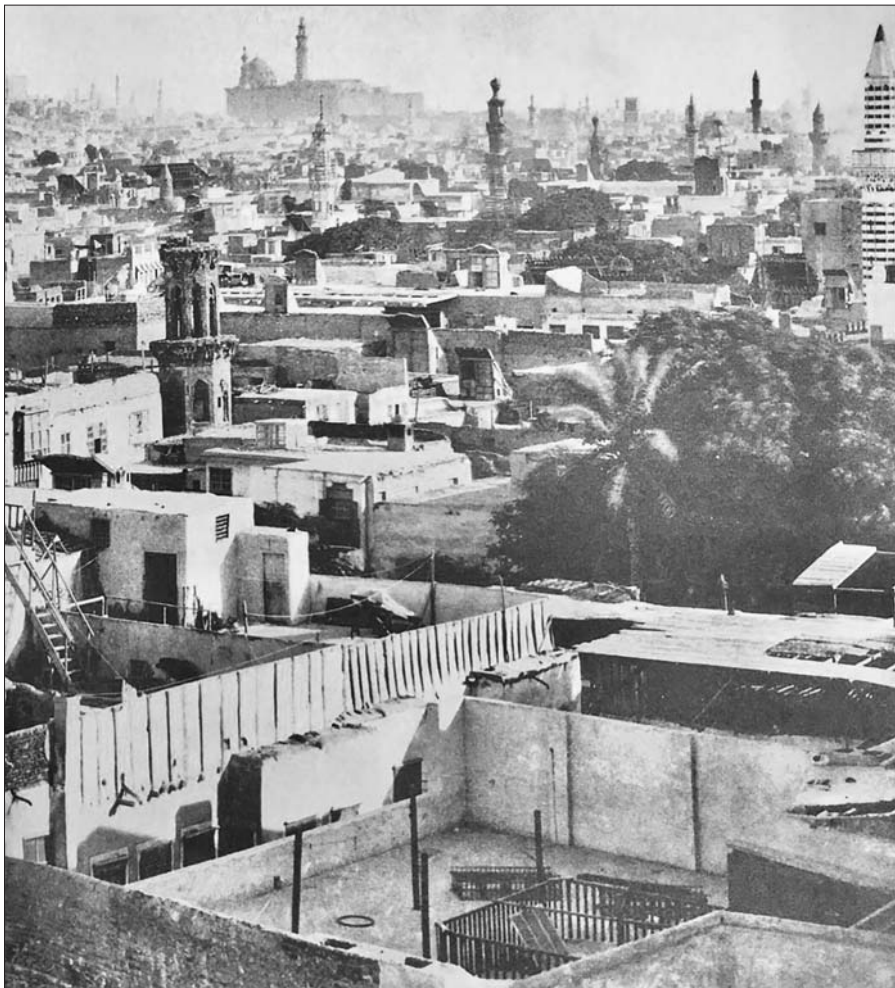
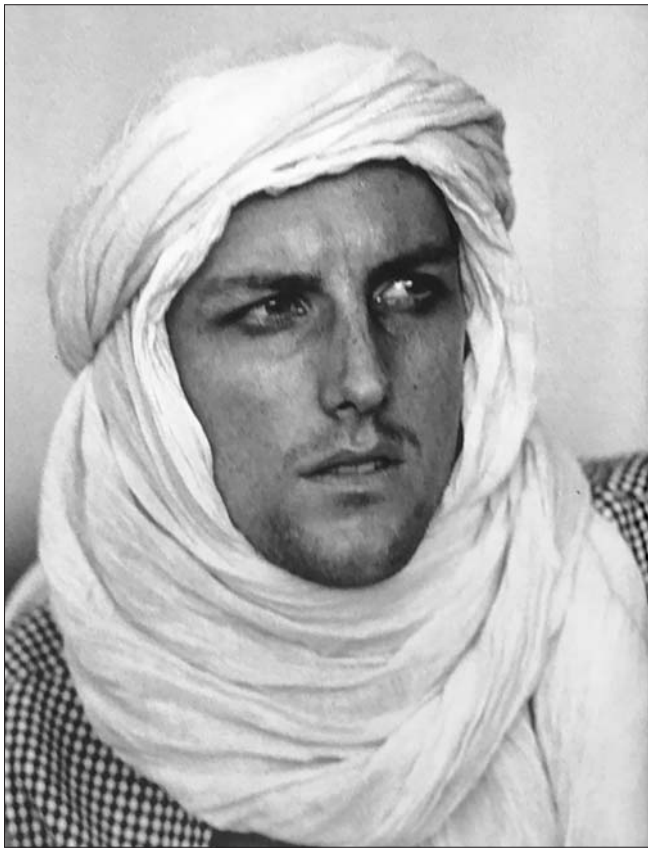

Bevallom, az olasz öltözködéskultúra mindig közelebb állt hozzám, mint a francia. Sokszor jártam Rómában, a „kötelezőkön” többszörösen túl voltam, de két elengedhetetlen feladatomban mindig adódott, így a 90-es évek elején sem volt más-ként... 1. Meglátogatni *Michelangelo Mózesét*. 2. Divatlapot vásárolni. Abban az időben még nem volt egyszerű itthon beszerezni, habár a Kék Duna Divatszalon bővelkedett friss Vogue-okban, azonban vannak dolgok, amiket magam szeretek birtokolni.

Szóval lefelé sétáltam a San Pietro in Vincoliból, miután leróttam kegyeletem a Mózes előtt, amikor utamba esett egy újságos. A divatlapok között észrevettem egy lefóliázott, egyáltalán nem szokványos méretűt, azonnal megvettem. Nagyon izgatott a tartalom, így leültem egy bár teraszára „azonnal kibontani” felkiáltással. Elém tárult egy matt lap, nem fényes, mint amit megszoktunk. *Emporio Armani* – már a felütés is öröm volt, majdnem üres okker lapok, némi szöveggel balra, szemben fekete-fehér

vagy szinte színtelen fotó. Tetszett ez a bátor megjelenítés, minek agyonzsúfolni bármit is, amikor a kevesebb több, legalábbis számomra. Szóltam is a pincérnek: két pohár proseccót, legyen szíves! Mikor letette az asztalra, kérdezi: Signora (lehet, akkor még Signorina), vár még valakit? Mondom, már itt van, és felmutattam az újságomat. Értelmes mosollyal fogadta. Nekem mindenképp koccintanom kellett: Salute, Giorgio – hol az egyik, hol a másik pohárból kortyoltam. Ez mégiscsak kézenfekvőbb,

mintha sakkoznék Armanival, mivel azt nem tudok. Az ismeretem addig terjed sakk terén, hogy van király, királynő, bástya. Amúgy is hogy hangozna, paraszttal kilépek a hátsó sorból? Egy Armanival szemben. Elég nagy a szakmai alázatom, na de ennyire?

Visszatérve az újságra, kicsit olvastam, nem esett benne szó sem galérről, sem blézerről, sem fider-fodorról, viszont találkoztam *Alberto Moravia*, *Allen Ginsberg*, *Pier Paolo Pasolini*, *Arábiai Lawrence* nevével, filmmel, kultúrával, irodalommal, Marokkóval, Zanzibárral a lenyűgöző dívatfotókon túl. Aztán szóltam: fizetek! A számlán csak egy pohár prosecco szerepelt, szóvá tettem a tévedést, mire a cameriere: „nincs tévedés, ön meghívta Armanit, mi meghívtuk önt”. Igen, igen! Az én valódi Itáliám! Boldog mosollyal álltam fel az asztaltól, hónom alatt a matt Armanival, és konstatáltam: ha nincs mögöttem bellem, akkor a küllem is csak olyan, viszont ha van, az a katarzis!

U. i.: A hamis a valódit sosem pótolhatja, ez érvényes Michelangelótól Armaniig, a pincéren át. Szóval ez egy igazi „happy hour” volt, amikor Armani mattot adott (1993, Róma). ❁